

ФЕДОРОВА І. Ф.<https://orcid.org/0000-0002-8809-6873>Національна музична академія України
імені П. І. Чайковського (Київ, Україна);
makynka13@gmail.com

«ЕТНО-ХАОС» ГУРТУ «ДАХАБРАХА» ЯК ПРИКЛАД РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ «ЗВАЛИЩА» В МУЗИЦІ

Розглянуто особливості творчості гурту «ДахаБраха». Через визначення «етно-хаос» розкрито провідні позиції творчості гурту. Наведено фрагменти з різних слухацьких відгуків. Розглянуто основні принципи стилізації народної пісні в музиці «ДахиБрахи» до вистав проекту «Україна містична», а також у композиціях альбомів гурту. Встановлено тип музичної творчості «ДахиБрахи». Зроблено висновок щодо співвідношення особливостей організації еклектики у творчості гурту «ДахаБраха» із принципом «звалища».

Ключові слова: вистави Владислава Троїцького, Центр Сучасного Мистецтва «ДАХ», перформанс, етнічна музика, фольклор, world music, постмодернізм.

Творчість гурту «ДахаБраха»² (Ніна Гаренецька, Ірина Коваленко, Олена Цибульська та Марко Галаневич) – одна з найоригінальніших та унікальних у контексті як українського, так і всього сучасного світового музичного мистецтва. Стиль своєї музики гурт «ДахаБраха» метафорично називає «етно-хаос». Автор цього визначення – ідейний натхненник гурту, художній керівник та режисер Центру Сучасного Мистецтва «ДАХ» Владислав Троїцький. Він прагнув таким чином не тільки охарактеризувати творчість «ДахиБрахи» у загальному музичному контексті, але й відобразити основний творчий підхід гурту. За допомогою оригінального визначення «етно-хаос» «ДахаБраха» висуває головну ідею своєї музики, яка базується на їх уявленнях етносу та хаосу.

Категорія «етносу» свідчить про провідне значення у творчості гурту етнічної музики. Оригінальність гурту полягає у специфіці творчого принципу, який заснований на обробках українського фольклору, що призвело до експериментів із його звучанням. Українська народна пісня поміщається у незвичайний стильовий контекст, яким виступають музичні культури східних, африканських та інших країн. Так, музикант гурту М. Галаневич зазначає: «Основу нашої творчості складають, звичайно, українські народні пісні. Просто, як нам здається, запозичення з інших культур тільки збагачують нашу творчість...»³.

Незвичайний стильовий контекст народної пісні створюється за допомогою оригінального інструментального супроводу, різноманітність якого обумовлена кількістю музичних інструментів гурту. У колекції «ДахиБрахи» – близько півсотні музичних інструментів:

© Федорова І. Ф., 2018

² Назва гурту «ДахаБраха» утворено від староукраїнських слів «давати» та «брати».

³ Гурт «ДахаБраха» та «Port Mone» на програмі «Ранок з ТВі» (січень 2012 року).

– ідіофони: тарілка, тріскачки, бубонці, маракаси, шейкер, дзвіночки, музична підвіска («вітерець»); музичні інструменти, що імітують звуки живої природи: шум вітру, шум струмка, шум дощу;

– мембранофони. Ударні: джамбе, табла, дарбука, великий барабан, підлоговий том, гуцульський барабан, гонг, кахон, бубни (деякі з них є також ідіофонами), а також барабани, виготовлені на замовлення; фрикційний – бугай;

– хордофони. Струнно-щипковий – укулеле, струнно-смичковий – віолончель, фрикційний – колісна ліра; клавішний – фортепіано¹;

– аерофони. Духові інструменти: діджеріду, жалійка, сопілка, тромбон; коза (волинка); вільні аерофони: акордеон, губна гармоніка, дитяча гармошка, гармошка «Ромашка».

Безумовно, музиканти не оволоділи всіма музичними інструментами досконало, оскільки для них важлива не віртуозна гра, а тембр інструменту. Це стало одним із визначальних моментів у формуванні стилістики гурту. На інструменті виконується нескладна мелодико-ритмічна фігура, яка береться за основу та повторюється протягом всієї композиції. Такий спосіб створення композицій близький музиці мінімалізму, метод якого полягає у повторі музичних мелодико-ритмічних патернів. Примітно, що, за словами самих учасників «ДахиБрахи», творчість мінімалістів Майкла Наймана та Філіпа Гласса має для них важливе значення.

Категорію «хаос» гурт трактує у наступному значенні: «<...> хаос – як первозданий початок, загальний для язичницької та фольклорної культури» [1] (В. Троїцький). Ця категорія характеризує принцип роботи «ДахиБрахи» із музичним матеріалом, який заснований на прийомі комбінування різних стилів та напрямків етно-музики. Така творча установка є цілком співзвучною музичному мистецтву XXI століття, у контексті якого спостерігається процес активної стильової взаємодії. Цю взаємодію направлено на досягнення позитивної слухацької реакції: музика повинна бути поміченою слухачем та повернути його увагу.

«ДасіБрасі» вдалося знайти свою аудиторію. За рецензіями та відгуками у пресі та на інтернет-форумах стає зрозумілим, що музика гурту не просто привертає увагу слухачів, але й активно обговорюється. Аналіз рецензійного матеріалу показав, що найбільша увага приділяється спробам ідентифікувати музику «ДахиБрахи», зрозуміти із чого вона складається, чому і що саме в ній подобається слухачеві. Акцент робиться на принципі міксування різних стильових елементів.

Наведемо фрагменти декількох таких рецензій:

«Український гурт “Даха Браха”, мабуть, один з кращих фолк-ансамблів, що з’явився у зоні досяжності за останні декілька років: народні пісні вони виконують з якоюсь язичницькою, шаманською несамовитістю. При цьому тут дуже багато чого можна розчути – і транс, і психоделічний рок, і хіп-хоп; виявляється, весь різноманітний ґрунт поточної поп-музики можна знайти у заповідних мелодіях тисячолітньої давності – було б бажання» [2].

«Неквапливо ялозячи смичком по віолончелі, вистукуючи ритми кочових племен, роздуваючи хутра акордеона, співаючи гучними сільськими голосами, вони творять об’ємний, гучний етноджаз абсолютно гіпнотичного спрямування; переходячи з мови на англійську і назад, чергуючи тихі голосіння з танцювальними частів-

¹ При відсутності фортепіано музиканти використовують електричне фортепіано.

ками, зрощують українське весілля з африканськими похоронами, фольклорні традиції з хитким мінімалізмом» [3].

Виходячи з різних слухацьких відгуків, можна зробити висновок про те, що музика «ДахиБрахи» спрямована на досягнення певного художнього ефекту – дивацтва, несподіваності, здивування, абсурду, викликані поєднанням непоєднаних явищ. Витоки цього принципу у творчості «ДахиБрахи» сягають проекту В. Троїцького «Україна містична», для якого і був створений гурт «ДахаБраха».

Проект «Україна містична» складається з трьох шекспірівських вистав. Першою виставою проекту є «Пролог до “Макбету”» (2004). Вистава заснована на сюжетній фабулі трагедії В. Шекспіра «Макбет», яка відображається у послідовності основних сцен, проте трагедія В. Шекспіра ніби «розповідається» у танці та рухах акторів. Музичну драматургію вистави представлено низкою українських народних пісень в обробці музикантів «ДахиБрахи». Поєднання українського фольклору зі східними ритмами є головним засобом музичної та сценічної драматургії вистави. Загалом «Пролог до “Макбету”» став першим досвідом «ДахиБрахи» поєднання двох етносів – «свого» (українського) та «чужого» (екзотичного) – та виступив своєрідною підготовкою до більш сміливих експериментів наступної вистави.

«Річард III. Пролог» (2005) – друга частина проекту «Україна містична», в якій В. Троїцький продовжує розвивати ідею театру руху, що отримав свій початок у першій виставі. У другій частині «України містичної» музиканти «ДахиБрахи» розширюють інструментарій, надаючи провідного значення «східним» ритмам, а також віолончелі. Звучання віолончелі без класичного вібрато (Н. Гаренецька) створює бурдонний акомпанемент пісні, імітуючи звучання індійського музичного інструменту тамбура, який використовується індійськими музикантами при виконанні раги. Серед українських народних пісень, стилізованих під рагу: колядка «Ой, у Києві», купальська «Ой на Івана, на Купайла», весільна «Над Дунаєм стояла», лірична пісня «Ой ти, дубе» та колискова «Ой люлю, кажу люлю». Яскравим стилістичним контрастом виступає кульмінація вистави – українська народна пісня «Та даєш мене моя мати», стилізована під танго.

У виставі «Король Лір. Пролог» (2006) – третій частині проекту «Україна містична» – В. Троїцький приходять до абсолютно вільного трактування сюжету трагедії В. Шекспіра, в якій основні події п'єси англійського драматурга присутні лише у вигляді алюзії. Така свобода помітна і у зверненні музикантів по відношенню до українського фольклору, стилістичними контекстами якого можуть виступати не тільки етнічні музичні культури, але й жанри «третього пласту» (В. Конен).

Один із найяскравіших номерів вистави – реп¹ «Тьолки». Текст репу є авторським (автор – музикант гурту М. Галаневич), але як приспів використовується українська народна весільна пісня «Випливало й утєня». Поміщаючи народну пісню у такий несподіваний контекст, музиканти надають їй нового стилістичного відтінку.

Згодом «ДахаБраха» відокремився від театру «ДАХ» та організував активну концертну діяльність. Гурт бере участь у численних міжнародних фестивалях world music по всьому світу. У 2006 році «ДахаБраха» випускає перший альбом «На добраніч», композиції якого були записані під час концерту в театрі «ДАХ». Основу альбому склали композиції з вистав проекту «Україна містична». Композиції першого альбому демонструють експерименти у поєднанні української народної музики з

---

¹ Реп – напрямок сучасної музики, основою якого є ритмічний речитатив.

різними етнічними музичними культурами. У меншій мірі в альбомі гурт експериментує із сучасними музичними стилями, які проявляються опосередковано.

У 2007 році гурт випустив перший студійний альбом «Ягудки», до якого увійшли композиції з альбому «На добраніч», а також додалося декілька нових композицій з вистави «Король Лір. Пролог».

У 2009 році виходить другий студійний альбом «На межі», стилістика якого відрізняється від двох попередніх. На його особливості вплинуло розширення інструментарію гурту. У композиціях альбому музиканти приділили увагу великій кількості музичних інструментів, серед яких не тільки різні ударні, але й гармошка, акордеон, віолончель. Також крім українських народних пісень в альбомі присутні пісні інших народів: російська («Заїнька») та болгарська («Ой за лісочком»).

У 2010 році гурт презентував альбом під назвою «Light». Композиції альбому демонструють більш сміливі експерименти «ДахиБрахи» не стільки з етнічною музикою, скільки з різними сучасними музичними стилями. Так, М. Галаневич зазначає: «У нас не було мети випустити альбом, який змінить світ. Робили те, що на той момент нам було цікаво, а саме – експериментували з різною молодіжною музикою, і це нам вдалося. Це власне така актуалізація етнічної музики на сучасному рівні» [9]. Альбом «Light» гурт називає «спробою гри у масову культуру» [5], грою «в різних жанрах: тріпхоп, реп, драм-н-бейс, фанк»¹.

На відміну від попередніх альбомів в «Light» з'являється авторська музика та текст «ДахиБрахи», а саме – композиції англійською мовою – «Колискова» (англійський текст Дар'ї Бондаревої – акторки театру «ДАХ»), «Specially for you» (текст Марка Галаневича та Дар'ї Бондаревої), «Baby» (текст Марка Галаневича), а також реп українською мовою «Тьолки» (текст Марка Галаневича). Серед композицій альбому присутня і кавер-версія композиції «Please don't cry» новозеландського гурту «Concord Dawn», що працює у жанрі сучасної електронної музики «drum and bass»².

У 2012 році гурт «ДахаБраха» представляє новий проект під назвою «Хмелева проєкт», створений спільно із білоруським гуртом «Port Mone». Цей альбом – експеримент з об'єднання стилів двох сформованих груп: з одного боку, етно-музика «ДахиБрахи», з іншого – електронна музика «Port Mone». Гурт «Port Mone» створив нову стильову атмосферу для українських народних пісень в обробці «ДахиБрахи», а альбом «Хмелева проєкт» став черговим експериментом «ДахиБрахи», який показує, що в галузі експериментів з фольклором для музикантів не існує кордонів.

Таким чином, творчий шлях «ДахиБрахи» відзначений поступовим розширенням та залученням все більш різноманітних музичних стилів та напрямків. Починаючи від поєднання фольклору зі стилями етнічної музики, «ДахаБраха» прийшла до експериментів зі стилями різних масових жанрів.

Творчість гурту «ДахаБраха» представляє певні труднощі для пояснення його специфіки. З метою використання коректного музикознавчого інструментарію щодо творчості гурту необхідно встановити тип музичної творчості «ДахиБрахи». Скористаємось концепцією Т. Чередниченко, викладеною у книзі «Музичний запас. 70-ті. Проблеми. Портрети. Випадки». Дослідниця характеризує музичну творчість чотирма бінарними опозиціями:

¹ Гурт «ДахаБраха» та «Port Mone» на програмі «Ранок з ТВі» (січень 2012 року).

² Драм-н-бейс – жанр сучасної електронної DJ-музики.

- усне / письмове;
- колективне / індивідуальне;
- відсутність / наявність теорії;
- дотримання / порушення канону.

Користуючись цими опозиціями, Т. Чередниченко відзначає чотири основні види музичної практики:

- фольклорне музикування (усне – колективне – позатеоретичне – канонічне);
- професійна ритуальна музика (письмове – колективне – теоретичне – канонічне);
- професійна розважальна музика, або менестрельство (усне – індивідуальне – позатеоретичне – «модне»);
- європейська авторська композиція, або опус-музика (письмове – індивідуальне – теоретичне – оригінальне).

Використовуючи концепцію Т. Чередниченко, творчість гурту «ДахаБраха» можна визначити як:

– усне: «ДахаБраха» не має нот своїх композицій. Усність творчості гурту підкреслена способом розучування народних пісень, який відбувається не за збірниками народних пісень або розшифровкам, а безпосередньо за експедиційними записами або виконанням викладачів, друзів, колег та ін.;

– колективне / індивідуальне: «ДахаБраха» виконує як народні пісні, так і авторські композиції; використовуючи народну пісню в основі композиції, авторство композиції «ДахаБраха» привласнює собі; кожен учасник гурту бере активну участь у процесі написання музики;

– відсутність теорії: написання музики відбувається шляхом інтуїтивного пошуку та не підпорядковується певним музично-теоретичним концепціям;

– порушення канону: в експериментах із фольклором для музикантів гурту немає меж.

За цими ознаками можна встановити, що творчість «ДахиБрахи» неможливо віднести до жодного з чотирьох основних видів музичної практики.

У зв'язку із цим щодо творчості «ДахиБрахи» необхідна адаптація музикознавчого комплексу понять, розробленого у рамках академічної традиції. Спроба атрибуції принципу стилістичного розмаїття творчості групи вказує на принцип еkleктизму. Слід зазначити, що термін «еклектика» має негативні конотації. На ранньому етапі під ним розуміли «творчу несамостійність, механічність стилістичних з'єднань, відсутність індивідуальності» [4, 11]. Однак з часом негативний відтінок з поняття був знятий. Еклектика розглядається як художній прийом, під яким розуміють «конгломерат різнорідних явищ» [8, 93].

Еклектизм у творчості гурту «ДахаБраха» пов'язаний із поєднанням у композиціях гранично контрастних музичних фрагментів. Саме установка на епатажність та провокативність еkleктизму і принесла гурту «ДахаБраха» таку популярність за кордоном. У цьому і полягає один з основних парадоксів сучасного мистецтва: «Чим більш “еклектичний” музичний матеріал, тим помітнішою є оригінальність його загального задуму, концепції твору» [4, 16].

З одного боку, еkleктика викликає інтенсивні інтегративні процеси, спрямовані на принцип об'єднання різних контрастних елементів. Однак, з іншого боку, слід зазначити, що не можна розглядати еkleктизм тільки з позиції об'єднання, оскільки він веде за собою активні розділові процеси. Ці процеси проявляються у самому

принципі поєднання різних елементів, у створенні цілого з окремих непоєднаних частин. А якщо частини не поєднуються, то вони не припускають злиття або розчинення. Пошук принципів, описаних у дослідницькій літературі, ознакою яких є подібна організація, вказав на «звалище» – феномен, описаний музикознавцями О. Зінькевич та Т. Чередниченко.

Згідно з концепцією О. Зінькевич, «звалище» виступає як певний спосіб організації художнього твору та з'являється «у quasi-полістилістичних опусах» [6, 521]. При цьому дослідниця пише про відмінність «звалища» від полістилістики: «Якщо в полістилістичних опусах всілякі відсилання, алюзії, цитати і т. п. об'єднані ідеєю діалогу (полілогу), чим і створюється семіотичний ланцюг перекодувань, то у «звалищі» простір діалогу відсутній. Спресоване у щільну масу «звалище» нерухоме, динамічна хвиля переосмислень (ефект інтертекстуальності) у ній не виникає» [6, 521–522].

Серед інших музикознавчих концепцій, які спроектували феномен «звалища» на музичне мистецтво – теорія Т. Чередниченко, розглянута у статті «Бренд-естетика» [11]. Дослідниця розуміє «звалище» як бренд у сучасному музичному мистецтві та виділяє «звалище» як один з типів арт-брендів, орієнтованих на комерцію.

Так, Т. Чередниченко пише, що бренд «звалище», який виник у шоу-індустрії, ґрунтується на принципі перетворення академічної музики у масовий продукт. Як приклад автор наводить програму симфонічних оркестрів, які стали виконувати естрадні хіти (проект «Три тенори», концерти Євгена Светланова з естрадними співаками та ін.). Серед прикладів і радіо «Класика» (Федеративна Республіка Німеччина). Її програма складається з класичних «хітів», які в свою чергу є лише їх фрагментами, частинами або навіть скороченнями.

У галузі академічної традиції подібним брендом, на думку Т. Чередниченко, став «постмодернізм», який у свою чергу також спрямований на бренд-«звалище».

Таким чином, Т. Чередниченко приходиться до висновку, що принцип «етноісторичного та образно-стильового “звалища”» [11, 76] є одним з провідних у сучасному мистецтві та підходить до розуміння «звалища» як ситуації у культурі.

Одне з таких розумінь «звалища» представлено у статті О. Якимовича «Магічні ігри на горизонтальній площині. Картина світу в кінці ХХ ст.» [12], розділ якої має назву «Звалище як картина світу». Автор пише про виставку музею постмодерністської культури у Лос-Анджелесі як про «звалище слідів історії» [12, 133]: «Там виставляються найрізноманітніші сліди минулого: від стародавніх скам'янілостей до черевика голлівудської зірки. <...> Що все це означає? Це означає: все, що завгодно, можна з'єднати із чим завгодно у будь-якому порядку. Звідси, власне, випливає, що світопорядок відсутній, бо немає однозначних принципів та законів улаштування світобудови. Перед нами культура та ментальність, яка присвятила себе проблемам перемішування будь-яких смислів та з'єднання непоєднуваного» [12, 132–133].

Таким чином, можна зробити висновок про те, що «звалище» у дослідницькій літературі розуміється як специфічний принцип організації художнього цілого. Цей принцип, з одного боку, проявляється в ідеї суміщення несумісних елементів, а з іншого – у способі такого суміщення, при якому можлива ідентифікація його елементів як окремих не пов'язаних між собою фрагментів.

Принцип гри зі стилями в музиці «ДахиБрахи», який полягає в установці на «поєднання несумісного», відображає ідею принципу «звалища». Саме на цей принцип і вказує сама метафора «етно-хаос». При цьому слід зазначити, що цей висновок підтверджується змістом відгуків та рецензій про музику гурту: у слухачькому сприй-

нятті «хаос» розуміється насамперед у значенні змішання різних стилів, гри з ними. У такому розумінні метафора «етно-хаос» не тільки відображає основний творчий принцип гурту, але й вказує на те, що їх творчість може бути гармонійно вписаною у контекст епохи постмодернізму. Примітно, що поява самої метафори «етно-хаос» – це вже гра – гра В. Троїцького та «ДахиБрахи» зі слухачами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Владислав Троїцький: «Джаз – это свободная музыка». URL: <http://www.dsnews.ua/politics/art32273> (дата обращения: 08.12.2017).
2. Ганкин Л. Рецензия «Афиши». URL: <https://www.afisha.ru/concert/593349/> (дата обращения: 08.12.2017).
3. Горбачев А. Феноменальный этноджазовый перформанс про жизнь, смерть и Гоголя. URL: <https://www.afisha.ru/concert/609136/reviews/afisha/> (дата обращения 08.12.2017).
4. Григорьева Г. К вопросу об эклектике в современной музыке (опыт постановки проблемы) // Музыкальное мышление: проблемы анализа и моделирования: Сб. научных трудов. Киев : Киевская госконсерватория, 1988. С. 10–17.
5. «ДахаБраха»: «Мы с массовой культурой друг друга не замечаем». URL: <http://piter-news.net/other/2013/05/04/795.html> (дата обращения: 08.12.2017).
6. Зинькевич Е. Метаморфозы музыкального постмодерна // Зинькевич Е. *Mundus musicae*. Тексты и контексты : избранные статьи. Киев : Задруга, 2007. С. 517–528.
7. Конен В. Третий пласт: Новые массовые жанры в музыке XX века. Москва : Музыка, 1994. 160 с.
8. Крылова Л. Функции цитаты в музыкальном тексте // Советская музыка. 1975. № 8. С. 92–97.
9. Піц Т. «ДахаБраха»: «Маємо бути сильними». URL: <http://molbuk.ua/vnomer/kultura/39709-dakhabrakha-mayemo-buti-silnimi.html> (дата звернення: 08.12.2017).
10. Чередниченко Т. Брэнд-эстетика // Неприкосновенный запас. 1999. № 5. С. 73–79.
11. Чередниченко Т. Музыкальный запас. 70-е. Проблемы. Портреты. Случаи. Москва : Новое лит-е обозрение, 2002. 592 с.
12. Якимович А. Магические игры на горизонтальной плоскости. Картина мира в конце XX в. // Мировое древо. 1993. № 2. С. 121–136.

REFERENCES

1. Vladislav Troitskiy: “Dzhaz – eto svobodnaya muzyika” [Vladislav Troitskiy: “Jazz is free music”]. Available at : <http://www.dsnews.ua/politics/art32273> (accessed 08.12.2017). [in Russian].
2. Gankin, L. Retsenziya “Afishi” [Review of “Afisha”]. Available at : <https://www.afisha.ru/concert/593349/> (accessed 08.12.2017). [in Ukrainian].
3. Gorbachev A. Fenomenalnyiy etnodzhazovyyi performans pro zhizn, smert i Gogolya [Phenomenal ethno-jazz performance about life, death and Gogol]. Available at : <https://www.afisha.ru/concert/609136/reviews/afisha/> (accessed 08.12.2017). [in Russian].
4. Grigoreva, G. (1988). K voprosu ob eklektike v sovremennoy muzyike (opyit postanovki problemyi) [To the question of eclecticism in modern music (experience of a problem statement)]. In : *Muzyikalnoe myishlenie: problemyi analiza i modelirovaniya : Sb. nauchnyih trudov* [Musical thinking : the problems of analysis and modeling: Collection of scientific works]. Kiev : Kievskaya goskonservatoriya, pp. 10–17 [in Russian].
5. “DahaBrahha”. “Myi s massovoy kulturoy drug druga ne zamechaem” [“Dakha Brakha”: “We and mass culture do not notice each other”]. Available at : <http://piter-news.net/other/2013/05/04/795.html> (accessed 08.12.2017). [in Russian].

6. Zinkevich, E. (2007). Metamorfozyi muzyikalnogo postmoderna [Metamorphoses of musical postmodern]. In : Zinkevich E. *Mundus musicae. Teksty i konteksty: izbrannyie stati* [Mundus musicae. Texts and contexts: selected articles]. Kiev : Zadruga, pp. 517–528 [in Russian].
7. Konen, V. (1994). Tretyi plast: Novyie massovyie zhanry v muzyike XX veka [The third layer: New mass genres in the music of the 20th century]. Moskva : Muzyika, 160 p. [in Russian].
8. Kryilova, L. (1975). Funktsii tsitaty v muzyikalnom tekste [Functions of quotation in a musical text]. *Sovetskaya Muzyika*, 8, pp. 92–97 [in Russian].
9. Pits, T. “DakhaBrakha”: “Mayemo buty syl'nymy” [“Dakha Brakha”: “We have to be strong”]. Available at : <http://molbuk.ua/vnomer/kultura/39709-dakhabrakha-mayemo-buti-silnimi.html> (accessed 08.12.2017). [in Ukrainian].
10. Cherednichenko, T. (1999). Brend-estetika [Brand-aesthetics]. *Neprikosnovennyiy zapas*, 5, pp. 73–79 [in Russian].
11. Cherednichenko, T. (2002). 70-e. Muzyikalnyi zapas. Problemyi. Portretyi. Sluchai [Musical stock. 70s. Problems. Portraits. Cases]. Moskva: Novoe lit-e obozrenie, 592 p. [in Russian].
12. Yakimovich, A. (1993). Magicheskie igry na gorizontalnoy ploskosti. Kartina mira v kontse XX v. [Magic games on a horizontal plane. A pictures of the world at the end of XX century]. *Mirovoe Drevo*, 2, pp. 121–136 [in Russian].

Стаття надійшла до редакції 17.12.2017 р.

Iia Fedorova

<https://orcid.org/0000-0002-8809-6873>
Tchaikovsky National Music Academy
of Ukraine (Kyiv, Ukraine);
makynga13@gmail.com

“ETHNO-CHAOS” OF “DAKHA BRAKHA” BAND AS AN EXAMPLE OF THE PRINCIPLE OF “PILE” IN MUSIC

The article analyzes peculiarities of the works of the band “Dakha Brakha”. “Dakha Brakha” is a modern Ukrainian music band, one of the most prominent representatives of world music in Ukraine. According to musicians, the main creative principle of “Dakha Brakha” may be expressed by the metaphor of “ethno-chaos”. The necessity of a theoretical substantiation of this title makes the relevance of the study. The leading position of the works of the band is revealed through the definition of “ethno-chaos”. With the purpose of indicating the peculiarities of the listeners' perception of the creativity of the group, were given fragments from various listeners' feedbacks.) In the article are considered the basic principles of stylization of folk songs viewed in the music of “Dakha Brakha” on for the performances of “Mystic Ukraine” (“Prologue to “Macbeth””, “Richard III. Prologue”, “King Lear. Prologue”), as well as in the compositions of the band's albums (“Na dobranich”, “Yahudky”, “Na mezhi”, “Light” and others).

The main objective of the study is attribution of the principle of stylistic diversity in the work of the band.

Methodological base: for the purpose of using the correct musical terminology, was determined the type of musical creativity of “DakhiBrah” (in accordance with the theory of musical practices of T. Cherednichenko) in relation to the group's creativity. There was made an attempt to attribute the principle of stylistic diversity to the

works of the band. It points to the principle of eclecticism, and peculiarities of its organization – the principle of “pile”. This principle is concordant with the aesthetics of postmodernism and correlates with the principle of “pile” which is discussed in its theoretical works. Conclusion is made about correlation of peculiarities of organizing eclecticism in the creative works of “Dakha Brakha” band with the “pile” principle, that is considered in the works of O. Zyn'kevych, T. Cherednichenko and O. Yakymovych.. Thus, the significance of the study is that the creativity of the “Dakha Brakha” band can be considered a manifestation of Ukrainian postmodernism.

Keywords: performances of Vladyslav Troitskyi, “DAKH“ Contemporary Art Center, performance, ethnic music, folklore, world music, postmodernism.

Федорова И. Ф.

<https://orcid.org/0000-0002-8809-6873>

Национальная музыкальная академия Украины
имени П. И. Чайковского (Киев, Украина);
makynga13@gmail.com

«ЭТНО-ХАОС» ГРУППЫ «ДАХАБРАХА» КАК ПРИМЕР РЕАЛИЗАЦИИ ПРИНЦИПА «СВАЛКИ» В МУЗЫКЕ

Рассмотрены особенности творчества группы «ДахаБраха». «ДахаБраха» – современная украинская музыкальная группа, одна из самых ярких представительниц world music в Украине. Основной творческий принцип «ДахиБрахи», по словам музыкантов, заключен в метафору «этно-хаос». Необходимость теоретического обоснования этого названия составляет актуальность исследования. Через определение «этно-хаос» раскрыты ведущие позиции творчества группы. С целью указания особенностей восприятия творчества группы слушателем приведены фрагменты из разных слушательских отзывов. Рассмотрены основные принципы стилизации народной песни в музыке «ДахиБрахи» к спектаклям проекта «Украина мистическая» («Пролог к “Макбету”», «Ричард III. Пролог», Король Лир. Пролог»), а также в композициях альбомов группы («На добраніч», «Ягудки», «На межі», «Light» и др.).

Цель исследования – атрибуция принципа стилистического многообразия в творчестве группы. Методологическая база: с целью использования корректного музыковедческого инструментария по отношению к творчеству группы установлен тип музыкального творчества «ДахиБрахи» (по теории музыкальных практик Т. Чередниченко). Происходит попытка атрибуции принципа стилистического многообразия в творчестве группы, которая указывает на принцип эклектизма. Этот принцип оказывается созвучным эстетике постмодернизма и коррелирует с рассмотренным в его теоретических работах принципу «свалки».

Сделан вывод о соотношении особенностей организации эклектики в творчестве группы «ДахаБраха» с принципом «свалки», рассматриваемым в работах Е. Зинькевич, Т. Чередниченко и А. Якимовича.